

**Και πῶς σακάτης και πῶς ἀκμαίος
πρὸς τὰς ἀσκήσεις ἴτω δρομίται.**

Τὴν γυμνάσια ζητοῦμε, Φασουλῆ μου φοικαρεῖ,
καὶ χωρὶς κανένα λόγο θὰ ἑοδῶμε παραί,
Τὴ γυμνάσια ζητοῦμε σ'τά μουφλοῦζικα τὰ χρόνια;
ὅτι μποροῦν καὶ δίχως τοῦτα νὰ μᾶς δίνονε γαλόνια;

Πρέπει τάχα ν' ἀσκήθης,
πρέπει νὰ ξεκουραθῆς,
μὲ ταμπούρο καὶ τρουμπέτα
γὰ νὰ πάρης μὴ σπαλέτα;

Κι' ἂν ἀρειμανίως δράμης
μέσα σ'τ' ἀσφαίρα πυρᾶ μας,
μὴ μ' αὐτὸ καλὸ θὰ κάμης
στὸν Μητροπολιτὴν Δράμας;

Κι' ἂν ἀρειμανίως κάρης πρὸς τὸ Λιόπσει γιουροβοί
μήπως τὸ Πατριαρχεῖον ὁ Χαλίτ ὁ Χάν θ' ἀκούσῃ;

Κι' ἂν ψευτοπολέμους κάμης
μὲ τοὺς ντόπιους τοὺς Στρατούς,
μήπως συγγενεὶς Δυνάμεις
θὰ προσέξουν καὶ σ' αὐτούς;

Κι' ἂν μὲ Μάνλιερ χιμῆξης σθεναρὸς σ'τὸ Κορωπί,
μήπως Δυνάμεις καμμία,
προσφιλῆς ἢ πολεμίας,
ἔχει δικηο θὰ σοῦ πῆ;

Κι' ἂν νικήσης, Σερασκέρη,
κι' ἂν ἢ Νίκαν σοῦ προσφέρῃ
δάφνης κλῆνο ζηλευτὸ
σὲ πολύτιμο δοχεῖο,
μὴ τοῦλάχιστον μ' αὐτὸ
θὰ σοῦ πῆσῃ τὸ λαχεῖο;

Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, Φασουλῆ,
δὲν μὲ συγκινοῦν πολὺ
τὰ Γυμνάσια τὰ νέα,
κι' ἂν μὲ κάνουν δεκανεά.

Πρὸς γυμνάσια μὴ ρέπης, πολυφιλήτος Ἑλλάς,
τὰ Γυμνάσια τοῦ κράτους βλέπε μόνον νὰ γελᾷς,
καὶ τὸν παμπληθῆ στρατὸν
μέτρα τὸν Καθηγητῶν,
ποῦ μὲ τόσας μεταβίσεις τὸν ἀκοῦν τὸν δυστυχῆ
σὸν περὰ σ' ἡ μακαρία τῆς ὀπώρας ἐποχῆ.

Σὲ γυμνάσια στρατῶν μὴ ἑοδῶν τὰ λεπτὰ σου...
μήπως τάχα δὲν ἀσκήξῃς τὰπειρα στρατιωτικά σου
μὲ συγὰς καταδιώξεις τῶν Σκουμπραίων, τῶν Σαντάδων,
καὶ τοιούτων ταουροχάδων;

Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου μέρα
καὶ γὰρ κῦττα τώρα πέρα
σὲ φοράδα καθβαλάρη
τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Ἀρη.

**Τοῦ Θεοτόκη σφρίγος.
ὅπου σὲ πιάνει βίγος.**

Τέλογο, τέλογο... μὴ φοράδα
νὰ τρέξω κάτω στὴν πεδιάδα
νὰ δῶ μεγάλα Στρατοῦ γυμνάσια
καὶ νὰ προτάξω τὰ στήθη λάσια.

Τέλογο τέλογο ν' ἀνέβω γαῖρος,
πόθος πρὸς πόλεμον μὲ φλέγει λαῖρος,
ἂν κι' εἶμαι σήμερα συναχόμενος
καὶ μ' ἔχει σπάσει τὸ φῆ καὶ φοῦ,
κι' ἔφθασα γρήγορος καὶ κουρασμένος
ἀπὸ τὴν κοῦρα τῆς Αἰδηψοῦ.

Ἄερα πῆρα στὴν Αἰδηψὸ
καὶ τὸν κοπάσιμα μὲς σ'τὸ γουδί...
τώρα τὸ ἔξιος γυμνὸν ὄψω,
τώρα γυμνάσια, δουλειά, σπουδῆ.

Μπαρούτι γύρω μου μαχών βρωμιά,
τρέχουν ντουρηδες, τρέχουν καράδες...
τάλλογο τάλλογο φέρτε γιαμά
νά πάρω σάβρα της πεδιάδες.

Είπε και ζώστηκε σπαθί κρυμμένο
κι έμπρός του στάθηκε καιμαρωμένο
έτι περήφρο και θηλυκό,
φοράδ' άνιμερη, τήν λέν Κοκό.

Κτυπά τὰ πόδια της, σκάβει τὸ χῶμα,
τρῶει τὸ σίδερο πούχει στὸ στόμα,
σεμέται, λυγέται, χιλιμιντρίζει,
κι' έμπρός και' πίσω κλωτσά κι' άφρίζει.

Θαρρεῖ πῶς ξερῖει τὸ καλλιχαῖρι,
πού θά τοῦ σφίξη τὸ χαλινάρι,
και κάνει τούτα και κάνει τάλλα...
κρῖμα πού τῶχου γι' άπλη καθβάλα.

Ὁ λουσθεῖς' στην Αἰδηφὸν θέλλει, ζωηρωέται,
κι' άνεβαίνει' στην Κοκό κι' ὅλο κοκορεύεται,
κι' άπό'όπισσά του φωνάζει πλῆθος στρατιωτικὸ:
γειά σου, φτερωτή Κοκό,
γειά σου, πούχεις αναβάτη
τὸν άβρό τὸν Στρατηλάτη.

Κι' ἔλος κόρφωμα και χάρις
της Κοκόσ' ο καθβαλάρης
εφεδρείας προσκαλεῖ
και ζιφῆρης ὀμιλεῖ.

Φέρτε μου μιὰ κολοκύθα νά τήν κόψω πέρα πέρα
μὲ μιὰ δικοπη μαχαίρα,
φέρετέ μου κι' ἕνα πράσσο
διαμπάζε νά τὸ περάσω.

Γιὰ τὸ μένος μου γιαμά μὴ κανέναν ζαφρισθῆ...
Ὁ λουσθεῖς' στην Αἰδηφὸν σ' αἶμα θέλει νά λουσθῆ.
Τόπο τόπο' στοῦ Γεωργάκη
τὸ σπιροῦνι και τὸ κράνος,
νά τὰ χρειασθῆ' λιγάκι
και τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
νά τὰ χρειασθῆ κι' ἐκεῖνος τῆς Αἰστρίας ὁ Βαρόνος,
κάθε ξένο Κονσολάτο, κάθε Βασιλέας θρόνος.

Εἰς ἀσκήσεων πεδία
μ' ἔρωτα, μωρὲς παιδία,
σύρτε νά σπουδάσωμε.

Κι' ἔπειτα νά κλοπαῖμε
και' στην Γκίεσσα νά πάμε
νά διασκεδάσωμε.

Φ. — Τὸν άκουσε, βρε Περικλή;

Τὸν άκουσε και τρέμω,
κι' ἔχεις άφρίξει, Φακοσυλῆ, κι' οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

Φ. — Και τώρα;

Π. — Δεῖξου παρ' ἑμοῦ δὴ ἡ χαστουκιὰς προχείρους
και τρέξ' άμέσως νά γενῆς ψευτοπολέμων ἥρας.

Μεγάλος θρήνος άντηχεί γιὰ τὸν Σαντᾶ τὸν δυστυχή.

Μέσα' στοῦ μσουράνημα τῆς δόξης του κι' ἐκεῖνος
νέος τροπαιοφόρος
παρέδωκε προῦρος
σ' ὄλους ἑμᾶς τήν μνήμην του και τὸ σεπτὸν του σῆμα.

Τώρα πού χρόνοι' πλάκωσαν ἀδόξατοι και στεφροί
ἀδικῶς τὸν ἐσκότωσαν κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρο,
ἀδικῶς τώρα γάθηκε κι' ἄλλη σαποκοιλιά
κι' ὁ κόσμος τὸν πιροκλάψε και τούτον τὸν σουλιᾶ,
κι' ἕνα μονάχα τούμεινε νά διηγήται κλέη
και τὸν Σαντᾶ νά κλαίη.

" Ἄς ἔχη γαῖαν ἑλαφράν, εὐλόγημέν' ἡ μνήμη
και τούτου τοῦ φιλέλληνο, πού τῶσον ἐπέθιμε
νά ζακαφέρη σήμερα κι' ἑμᾶς τοὺς ἐπιθόνους
σὲ ζακασμένους χρόνους.

Μὲ λῆρα' μπρός' στοῦ μνήμα του μιὰ Δόξα παραστέκει
και τὸν Σαντᾶ μοιρολογεῖ μὲ πόνου λυρισμούς,
ὄπουχε και περιστροφά και Μάνλιγερ τουρέκι,
γιατι κι' ἐκεῖνος ἤθελε τοὺς νέους ὀπλισμούς.

Εὐλόγημέν' ἡ μνήμη του... γονατιστοῖ' μπροστά του
τιμῆστε τήν λεβεντιά μιᾶς ληστορικῆς ἀνδρείας...
πάρτε τήν φουστανέλα του, πάρτε και τάρματά του,
κι' ἄς μείνουν γιὰ κειμήλια τῆς νέας ἱστορίας.

Κι' ἄς μάθουνε κι' οἱ μὴ λησταί, πού ζοῦνε μὲ νηστεια,
πῶς βρῆκαν και' στοὺς κόρφους του πολλαῖς χιλιάδες φράγγ'
ὄπου δὲν θά τὰ κέρδιε ποτέ χωρὶς ληστειᾶς,
και θῆνοιε' στοῦ γῆρας του καμμιὰ σπουδαία πάγκυ.

Πάει, σκοτώθηκε κι' αὐτός,
γιατ' ἦταν σὰν κι' ἑμᾶς θνητός,
και τώρα μὲ συντροφούς του φιλελληνοκωτάτους
ἐτάφη μὲς' στοῦ ληστορικὸν τὸ Πάνθεον τοῦ κράτους.

Και λέει κάθε κουαρντάς
και κάθε πατριώτης:
ἐνθάδε καίται κι' ὁ Σαντᾶς,
κατσοικλοέρτης πρώτης

Και κρημάσεως ποσειλλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

" Ἀσκησις Σκοπευτικῆς Γεωργίου τοῦ Δροσίνη,
ὄπου πρέπει φυλακτὸ νά τήν ἔχ' ἡ Ρωμηοσύνη.

Κίμων ὁ Μιχαηλίδης τὸν γνωστὸν Παναθηναῖον
γλαφυρὸν διηγημάτων ἔβγαλ' ἕνα τόμον νέου.